

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 443/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. JUDr. Zoltánom Perhácsom, PhD., Tichá 45, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 288/2013 z 11. septembra 2014 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo 98/2014 z 30. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 288/2013 z 11. septembra 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžo 98/2014 z 30. marca 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ, v právnom postavení žalobcu v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 1 S 288/2013 a následne v dôsledku podaného odvolania v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 3 Sžo 98/2014, bol účastníkom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) č. KM-OLVS-111/2013/OPK z 13. novembra 2013.

3. Ako ďalej sťažovateľ s poukazom na skutkové okolnosti posudzovanej veci uvádza, personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 211 z 21. augusta 2013 bol v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej len „PZ“) na tom skutkovom základe, že „... že dňa 10.07.2013 o 06.30 h som nastúpil do riadne plánovaného výkonu služby s ukončením o 14.30 h v zmysle pokynu riaditeľa OR PZ zo dňa 08.07.2013, upravujúceho začiatok času služby, pričom som nadriadenému neoznámil žiadne prekážky, ktoré by mi bránili službu vykonávať. Počas výkonu služby o 08.51 h som mal byť v rámci kontrolnej činnosti riaditeľom KR PZ v Banskej Bystrici trikrát podrobený dychovej skúške: prvýkrát v čase o 08.51 h analyzátorom dychu zn. Dräger Alcotest 7410 č. ARJJ 0320 s výsledkom 0,14 mg/l alkoholu vo vydychovanom vzduchu, čo v prepočte činí 0,29 promile; druhýkrát v čase o 08.53 h iným analyzátorom dychu zn. Dräger Alcotestplus č. ARYF 0183 opäť s výsledkom 0,14 mg/l alkoholu v dychu; tretíkrát v čase o 09.12 h rovnakým prístrojom ako pri prvej dychovej skúške a to s výsledkom 0,11 mg/l alkoholu v dychu, v prepočte 0,23 promile. V čase o 10.05 h som bol na vlastnú žiadosť podrobený odberu krvi, rozborom ktorej na súdnolekárskom a patologicko-anatomickom pracovisku Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou metódou plynovej chromatografie bola zistená hladina 0,06 promile alkoholu.

Žalobou zo dňa 02.12.2013 na Krajskom súde v Bratislave som sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-111/2013/OPK zo dňa 13.11.2013 a vrátenia veci na ďalšie konanie.

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 288/2013-112 zo dňa 11.09.2014 bola moja žaloba zamietnutá. ...

Rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžo 98/2014 zo dňa 30.03.2016... bol potvrdený Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 288/2013-112 zo dňa 11.09.2014.“.

4. Sťažovateľ napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu vyčíta, že „... *arbitrárne rozhodol o jeho odvolaní tým, že svoje skutkové zistenia a právne závery riadne neodôvodnil. Odvolací súd sa obmedzil vo svojich záveroch na konštatácie výsledkov hodnotenia bez logického vysvetlenia zistených skutočností s použitím súvisiacich právnych ustanovení.*

Rozhodnutie odvolacieho súdu je tak nepresvedčivé a popiera základné princípy spravodlivého procesu, ktorého výsledkom je predvídateľné rozhodnutie pre účastníkov konania. Odvolací súd potvrdil v celom rozsahu rozsudok prvostupňového súdu a stotožnil sa aj s jeho odôvodnením. ...

Odvolací súd konal týmto spôsobom vadne (chybne) a osvojil si nesprávne právne posúdenie veci, nezistil riadne skutkový stav... Odvolací súd nesprávne právne posúdil vec tým, že neposúdil riadne namietanú zákonnosť postupu vykonania dychových skúšok, ako aj ich výsledkov. V konaní som opakovane napádal zákonnosť postupu vykonania dychových skúšok ako aj ich výsledkov, pretože každé používanie prístroja si vyžaduje prísne dodržiavanie návodu na použitie a postupov pri meraní, stanovených výrobcom, čo v mojom prípade dodržané zjavne nebolo. ... Dodržiavanie metodiky merania je pre správny výsledok dôležitý. Je nesporné, že v mojom prípade nebol pri meraní dodržaný správny postup stanovený v návode na použitie, preto aj výsledky vykonaných dychových skúšok nemohli byť použité, resp. mali byť vylúčené z okruhu použiteľných dôkazných prostriedkov. Ďalej som namietal, že v rámci kontrolnej činnosti riaditeľom KR PZ v Banskej Bystrici som bol dychovej skúške podrobený celkom päťkrát a nie trikrát, ako sa uvádza v personálnom rozkaze o prepustení. V dvoch prípadoch merací prístroj signalizoval v súvislosti

s vykonávaným meraním chybu merania. ... Pri všetkých meraniach bol použitý ten istý náustok aj napriek tomu, že v návode na použitie je uvedené, že pri meraní je potrebné do držiaka nasadiť nový náustok. ... V tejto súvislosti som poukázal aj na odborné vyjadrenie znalkyne z odboru zdravotníctvo odvetvie toxikológia [REDACTED] č. 12/2013 zo dňa 19.07.2013. ...

Taktiež som namietal, že prístroje, ktorými boli u mňa vykonané dychové skúšky, majú isté výrobcom uvádzané odchýlky a že počas merania boli v blízkosti minimálne tri mobilné telefóny. ...

Ďalej som uviedol, že si myslím, že v mojom prípade neboli naplnené znaky prepustenia zo služobného pomeru a navrhoval som konanie zastaviť. V tejto súvislosti som poukázal na to, že správny orgán neodstránil rozpory vo vykonaných dôkazoch, nedostatočne zistil skutkový stav, navyše dôkazy hodnotil svojvoľne a selektívne. Žiaľ rozpory neodstránil ani prvostupňový súd ani odvolací súd, pričom moje námietky zásadného skutkového významu nechal bez povšimnutia. ...

Ani s mojimi argumentmi k neexistencii skutočností, ktoré by boli právnym základom pre záver, že v mojom prípade došlo ku kumulatívne naplneniu oboch domnienok, a to, porušenie služobnej povinnosti alebo služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, sa prvostupňový súd ani odvolací súd dostatočne nevysporiadal. “.

5. S ohľadom na uvedené sa sťažovateľ domnieva, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu aj najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho práv zaručených ústavou a dohovorom (bod 1), vzhľadom na čo žiada ústavný súd, aby vyslovil porušenie jeho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy, ako i práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktoré následne zruší, vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a prizná mu úhradu trov konania.

Alternatívne sťažovateľ navrhuje vyslovenie porušenia jeho práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozhodnutím krajského súdu aj najvyššieho súdu, zrušenie oboch napadnutých rozhodnutí, vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu

8. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je v jeho právomoci preskúmanie namietaného rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 S 288/2013 z 11. septembra 2014, pretože na základe prípustného opravného prostriedku jeho preskúmanie patrilo do právomoci všeobecných súdu. Sťažovateľ prípustný riadny opravný prostriedok aj využil a proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu podal odvolanie, na základe ktorého bol rozsudok krajského súdu v odvolacom konaní preskúmaný najvyšším súdom. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmieta sťažnosť

sťažovateľa v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.B K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

9. Ústavný súd v ďalšom preskúmal možnosť porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy, ako i práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti preskúmal opodstatnenosť tejto časti sťažnosti v naznačenom smere, predovšetkým možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a základným právom upraveným v čl. 46 ods. 2 ústavy a právami podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

10. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. ...

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

12. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy voči rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ vrátane najvyššieho súdu je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody fyzickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania, v ďalšej inštancii mimo rámec všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval ich judikatúru.

Ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

13. O taký prípad išlo aj v prerokúvanej veci, keď konaniu pred najvyšším súdom a jeho napadnutému rozhodnutiu, ktoré sťažnosťou napadol sťažovateľ, nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Najvyšší súd vyslovil názor náležite odôvodnený a interpretačne zvládnutý na takej úrovni, na akej je odvolací súd zvyknutý štandardne rozhodovať právne otázky týkajúce sa preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia ministerstva vnútra o prepustení príslušníka PZ zo služobného pomeru.

14. V súvislosti s namietaným tvrdením sťažovateľa o porušení ním označených práv zaručených ústavou, ako i dohovorom napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vydaným v správnom súdnictve v súvislosti s jeho nedostatočným odôvodnením bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale „len“ preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí a postupov, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd v zásade nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu.

15. Sťažnosti sťažovateľa chýbala v tomto smere akákoľvek ústavnoprávna dimenzia, keď jej základom bolo iba konštatovanie skutkových okolností prípadu, ich prehodnocovanie a následné vyjadrenie nesúhlasu s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu o potvrdení rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 S 288/2013 z 11. septembra 2014 (ktorým krajský súd zamietol žalobu sťažovateľa) nemôže samo osebe znamenať porušenie sťažovateľom v petite označených práv (bod 5).

Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. k odopretiu základných práv alebo slobôd.

V danej veci s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľa obsiahnutú v sťažnosti ústavný súd nezistil, že by mohol byť namietaným procesným pochybením dosiahnutý vyžadovaný relevantný ústavnoprávny rozmer. S námietkami sťažovateľa sa ústavný súd nestotožnil a dospel k záveru, že nič nesignalizuje, že by napadnutým rozhodnutím

najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, resp. práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

16. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na náležité odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zo strany najvyššieho súdu, ktorý v rámci v relevantnej časti odôvodnenia konštatoval, že „... nepovažuje odvolacie námietky žalobcu za dôvodné. Podľa názoru najvyššieho súdu žalovaný v preskúmanom rozhodnutí nevybočil z medzi zákona, keď v konaní žalobcu videl tak závažné a hrubé porušenie služobnej prísahy, ktoré odôvodňuje prepustenie žalobcu zo služobného pomeru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.. V personálnom konaní bolo konanie žalobcu riadne prešetrené a skutkový stav podrobne zistený. Svedčí o tom obsah administratívneho spisu, z ktorého vyplýva, že správne orgány podrobne zisťovali okolnosti, za ktorých sa skutok stal a vykonané dôkazy vyhodnotili v súlade s ustanovením § 238 zákona č. 73/1998 Z. z.

Skutočnosť, že vykonané dôkazy boli v konečnom dôsledku vyhodnotené v neprospech žalobcu neznamena, že by hodnotenie dôkazov bolo jednostranné, či tendenčné. Záver, ku ktorému dospel žalovaný po vyhodnotení všetkých dôkazov považuje aj odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu za logický a správny.

Bola splnená aj ďalšia zákonná podmienka na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru, ktorá spočívala v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, ktorými sú zodpovedné dodržiavania služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ, ich povinnosť byť čestnými, ochraňovať práva občanov, a tým upevňovať ich dôveru v policajný zbor. Zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení vo vzťahu k plneniu služobných povinností a predpokladá, že príslušník PZ v rámci svojho postavenia bude príkladne rešpektovať zákony a iné právne predpisy tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prísaha. ...

V konaní o prepustení zo služobného pomeru postačí preukázanie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že služobný pomer príslušníka PZ je inštitútom verejného práva. Právna povaha služobného pomeru príslušníka PZ vyplýva z osobitnej povahy zamestnávateľa policajta, ktorým je štát ako primárny nositeľ verejnej moci. Príslušník PZ

sa prostredníctvom svojho zamestnávateľa priamo zúčastní na výkone verejnej moci, preto má štát výsostné oprávnenie jednostranným aktmi tieto vzťahy zakladať, meniť alebo rušiť. Požadované vlastnosti (čestnosť, statočnosť, disciplína a pripravenosť vynaložiť svoje sily na ochranu verejného poriadku a majetku občanov) sú základnými predpokladmi výkonu služby v PZ. Každý príslušník PZ, ktorý tieto vlastnosti nemá a prejavuje sa v rozpore s nimi, hrubo poškodzuje dôveryhodnosť PZ. Konanie, ktorého sa dopustil žalobca je v príkrom rozpore s obsahom služobnej prísahy policajta.

Na činnosť PZ sú kladené vyššie nároky a to nielen počas priameho výkonu štátnej služby, ale aj mimo nej. Hlavnou úlohou PZ je chrániť záujmy spoločnosti, z čoho vyplývajú vyššie nároky na činnosť príslušníkov PZ.

Zložením sľubu podľa 17 ods. 1 predmetného zákona sa občan stáva príslušníkom PZ, teda kategórie osôb, ktorých prípadné konanie v rozpore s právnymi predpismi bude pre služobné pomery posudzované cez prizmu tohto sľubu. Takýto výnimočne zodpovedný prístup policajta PZ k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Funkciu štátu plní policajt PZ za odmenu a s tým súvisiace nadštandardné sociálne, dôchodkové, zdravotné zabezpečenie. Od iných osôb nemožno očakávať plnenie sľubu - vyššiu vernosť a ani zhovievavosť. Naopak prirodzeným je očakávanie, že policajti PZ pri svojom postavení budú príkladne rešpektovať zákony štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej tak, ako sa k tomu zaviazali.

Verejnoscť oprávnené očakáva, že príslušníci silových zložiek štátu budú sami rešpektovať zákony, ktorých dodržiavanie kontrolujú, a preto možno konanie žalobcu oprávnené hodnotiť ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a táto skutočnosť je spôsobilá spôsobiť ujmu policajnému zboru, a preto ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Ako príslušník PZ, riadne oboznámený so všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj s internými normami, musel žalobca vedieť, aké sú jeho povinnosti a akým následkom sa ich nesplnením vystavuje.

Pre posúdenie konania žalobcu postačuje preukázanie skutku, ktorý bol dôvodom na prepustenie a žalovaný v danom prípade skutkové zistenia zadovážil spôsobom, ktorý predpokladá zákon, a preto príslušné námietky žalobcu o nedodržaní metodiky pri vykonaní dychových skúšok sú podľa názoru odvolacieho súdu účelové a právne irelevantné.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené.

Preto, ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu dospel odvolací súd k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými právne relevantnými námietkami žalobcu.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací vzhľadom na uvedené skutočnosti napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).“.

17. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri hodnotení zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok najvyššieho súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený. Najvyšší súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa a náležite odôvodnil svoj záver o zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu (rozhodnutia ministerstva vnútra potvrdzujúceho personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka PZ).

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

18. V závere ústavný súd poznamenáva, že v zmysle svojej judikatúry považuje za arbitrárne či zjavne neodôvodnené len tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

19. S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016